

СКОЮ

Журнал Пластового Коша
Число 5 В Карльсфельді рік вид. 2
„SKOB” SCOUTS-MONTHLY Karlsfeld

Видане: Пластовий Кіш - Карльсфельд. Редагує: Колегія **Березень 1946**
Edition permitted by UNRRA

НА ВЕРХАХ АЛЫН

1945 - 1946.

Гур. «Зозуля»

НАШ

КІМ

НА

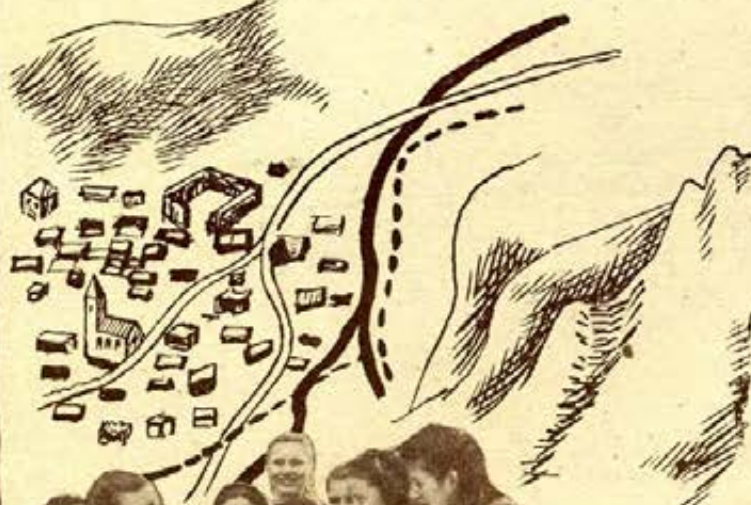
МАНДРАХ

ГЕЙ ПЛАСТУНИ-ГЕЙ ЮНАКИ

НА ЦУЛИНЦІ

Гур. «БЖЛЖІЛКА»

по присязі 15.П.46.

І.М.КУРІНЬ ім.КН.ОЛЬГИ.

Геть зневіру ! Учімося від великого Вчителя жити, боротися й перемогати !

Хоч кругом безпросвітна темінь закриває наше майбутнє, хоч безнадія і зневіра підкрадаються до нашої душі, шукаймо поради в нашого Кобзаря, який вірить:

"Встане правда! Встане воля!"

Над знедоленою країною блисне ранок золотий, огрів сонце своїм теплом серце втомленого вічною боротьбою народу. Тоді:

"Оживуть степи, озера.....

І пустиню опанують

Веселії села.....

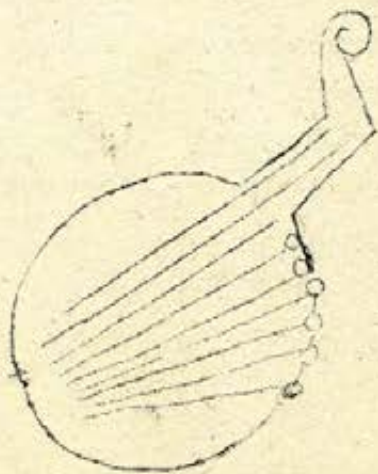
.....

Не буде прага-супостата,

А буде син і буде мати

І будуть люди на землі".

Перо.

Нам Шевченко

Хронікар III пл.юн.
курєня.

/Чому ми вибрали Тараса Шевченка патроном курєня ? /.

Це вже були треті сходи́ни курінної команди. На двох попередніх ми довго застановлялися над вибором патрона курєня й не могли дійти до згоди, а радше до одної думки, бо в цій важній справі не хотіли рішати звичайною більшістю голосів.

На двох попередніх сходи́нах були різні виски щодо вибору патрона, але внескодавці не зуміли цих внесків оборонити й вони не пройшли. На цих сходи́нах був внесок, щоб патроном курєня вибрати Тараса Шевченка. Слово забрав друг Іван, щоб обґрунтувати свій внесок.

...Не буду говорити довго ані дуже вчено - але скажу те, що я думаю і вірю, що мої слова будуть вашими думками.

Ми всі притакнули. Іван говорив:

* Я розглядався по нашій історії і літературі і дійшов до висновку, що патроном нашого курєня повинен бути Тарас Шевченко.

Шевченкові думки про різні прояви нашого життя, його сміливі погляди на різні проблеми, дуже часті пророкування - доказують універсальність його соціальних і політичних заінтересувань. Скажіть, будьласка, чи знаєте когось іншого, що дав би таку галерію патріотів, героїв і мучеників за національну ідею, як Шевченко? Як важко карає Шевченко навіть мимовільних, невідомих національних зрадників у поемі "Великий Лях"? Як гаряче взиває Шевченко своїх друзів до вірності й любові Рідного Краю:

"Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліте..."

Хоч як не старалися наші вороги представити Шевченка як безпирника, то все ж, наперекір їм напосте, й буде найбільше віруючим у цілій нашій літературі. Його вияви сивітської любові до Бога-Творця, його глибока віра в Божу правду й всемогутність - є спільними, глибокою радісністю.

Отже наві " Вірність Богові й Україні " - не знайде ніде вірнішої інтерпретації , як у Шевченковому "Кобзарі".

Ми зновні погоджувалися з Івановими словами і ніхто не перерив Івана продовжував :

"Оце я в дусі загальних нарисах говорив про Шевченків національно-релігійний світогляд , а тепер хочу присвятити кілька слів соціальної сторінці Шевченкових творів. Ми нерідко чули про Шевченка-оборонця нещасних, покривджених і понижених рабів. Ми захоплювалися Шевченковим виставленням до бідних і сиріт та подивлялися його вогненне слово, яким він картая панів і недоледків , що все зло творили на землі. Якраз соціальні моменти в його політичних поемах були тим важним чинником , який допоміг українському народові в добу національного відродження об'єднати під національним прапором широкі але відсталі від українського життя маси.

Шевченко як людина , був чутливий на чуже горе. Він не поминав мовчки ні одного обдертого хлопчини, щоб не розпитати його , хто він і звідкіля та допомогти.

Цим якраз Шевченко здійснював другий головний обов'язок пластуна: помагав тим, які помочі потребували.

Ми були цікаві що скаже Іван далше .Він продовжував:

.....у своїх романтичних віршах Шевченко змальовуючи Козацьку добу в історії України, дав нам цілий ряд козаків-лицарів, що зміють воювати за віру й нарід, але додержують порядку та шанують вибрану своїми голосами владу.Зразком цього може бути невеликий образ з козацьких походів " Іван Підкова". Не потребую вам переповідати змісту цього вірша, бо його самі прекрасно знаєте.Зверніть лише увагу на постать отамана та на відношення до нього козаків-побратимів.Я мігби вам це багато прикладів навести, але це зайве, краще самі перечитаєте Шевченків "Кобзар"- то переконаєтеся, що говорю правду.

Оце те, що я вам досі сказав вистачає ,аби вас переконати , що патроном нашого куреня повинен бути Тарас Шевченко".

Іван скінчив, а ми мовчали і думали над його словами.Тоді курінний запитав, що ми хочемо додати, або відняти з Іванових слів.До голосу ніхто не голосився.

Усі встали і заспівали Шевченків Заліт.

Це не був спів, що має дати насолоду вправному вухові співака, але спів, що пливе з серця і трапляє до серця.

В курінній хроніці записано того дня так: " Наш курінь вибрав собі за патрона Т.Шевченка.Дивний це був вибір.Замість голосування- проспівано Шевченкове: "Як умру.....".

Т.Шевченко.

І тут, і всюди, скрізь погано !
Душа убога встала рано
Напряла мало, та й лягла
Одпочивать собі небога.
А воля душу стерегла.
"Прокинься", каже: "плач убога!
Не зійде сонце. Тьма і тьма,
І правди на землі нема !"
Ледача воля одурила
Маленьку душу: сонце йде
І за собою день веде.
І вже тії хребетносилі,
Уже ворухатся царі.....
І буде правда на землі !

30.Х.1860.Петербург.

А вже весна, а вже красна
Із стріх вода капле...
Молодому козаченьку
Мандрілочка пахне....

/ з нар. пісні /

Зима кінчиться. Дні стають щораз то довші і сонце все частіше виглядає ізза сіро-білих хмар на землю....

І ранки якісь такі чарівні та свіжі, що ви мимо-хить скоро збираєтесь, покидаєте людну, задумливу кімнату у своєму бараци, переходите через браму таборових загород і ви вже серед природи. А ноги самі таки несуть до недалекого лісу.

Тут життя давно вже пробудилось із зимового сну. Тут голос пташин -- на провесні хвалить життя. А ще ра царівна рес на ось-ось уквітчає землю ристом, барвінком покриє.....

Ось на гілках бруньки вже зеленіють, а під кущем вибухнула під-сніжка і цвіте передвісник весни.....І ви жадібно ловите в груди ранній, теплий легіт і тоді у вашій душі пробуджується щось і кричить. Це радість, досада і туга. Доведеться зустрічати другу вже весну на чужині.....

І ви йдете ще трохи далі й раптом вирінає від-вічно важке питання -- чому ??

Чому доля для нас така сувора? Чому не знаєте, чи третю бодай весну зустрінете вже там, де безнастанно бродить ваші думки і спогади, як вчорами блистять на недосяжнім, без-можнім гранаті зорі? Невжеж якесь неблагане фатум кинуло вас ціле життя скитатись серед гір й безплідних річин чужих, убогих країн?

І ви йдете ще далі.

Ось безтурботна випірка перескочила з галузки на галузку. Щаслива вона. І в мабуть щасливі люди на землі.....

Ви йдете далі лісом і бачите як із зимової мертвоти все відроджується життя. Одне згинуло, але в житті перемагає сильніше й краще. Відвічний закон боротьби й життя вимагає жертв, але він загартовує і кріпить перемогу добра. Слабкі це ті, що не витримують ударів долі й відступають від боротьби, сильніші не знають сумніву, задишені в святі ідеали, озброєні у витривалість, силу волі й віру в майбутнє-перемагають.

Пластун є непохитний в добрім! І які несподіванки й завдання принесе нам доля цієї весни - ми не сміємо сумніватися. Добро переможе й доля обернеться до нас, якщо цього будемо варті.....

Ор...

ст. пластун

Весна

Я.К.
пл.прих.

Хоч зима
Скувала все в ледяну крицю,
Міць днина
Веде для нас нову царицю.
Чути вже
Що лопне лід, збільшаться води
Попливе
Весняний дощ-символ погоди.
Знов траву
Шовкову вітер буде гнути
І нову
Красу наповнить запах рути.
І пластунів
Сп'янілих чарами природи,
Шум вітрів
Овіє вражінням свободи.
Бо нове
В Пласті зростає покоління
Що спільне
Здійснити думає хотіння.

+ + +

ПО

РІДНОМУ

КРАЮ

на мандрівці

Сніги таяли, а грізний шум потоків перехо-
див в могутній рев. — З водою котилося каміння і збризане пінок
шукало захисту десь під берегом, щоби хоч на мент підпочити.

Смерекові ліси шуміли, а безлисте галуззя крихтіло від подиху вес-
няного вітру. Тільки стрункі омерічки, зібравшись гуртами в безлис-
тому ще лісі, нашіптували собі десь цікавого, нового-весняну казку.

А в пригибах лісу, на північних узбіччях гір — ще хо-
дался брудний сніг, очікуючи свого кінця.

Полонини, левади й ниви вже залила весна краскою спі-
лої, ранньої зелені — але верхи ще студоні, непривітні, присніжені.
Зате сонце веселе, усміхнене, силе промінням, розганяє останні білі
хмарини а на землі підносить усе, що жити хоче — угору, до росту.

І хтоб до нього не звернув свого обличчя ?

Жайворонки у просторах співав гимн весні а радістю сповнені моло-
ді серця мандрівників, що уже підсохлими стежками — прямували на
Росівський верх, відповіли жайворонкові піснею кількох десятків
дзвінких, молодечих голосів.

Вони не спішили, їх тішило життя, підсохла з болота сте-
жина, свіжа зелень озимини, темні силуети лісів, мета їхньої мандрів-
ки але понад усе — сонце, що золотом сипало довкруги і зроджувало
радість, усміх, щастя.....

Мале містечко Болахів із обдраними будівлями та зни-
щене війною — втягнуло їх на свою либоїнами позначену широку

вулицю. Була неділя, десь біля 10-ої години. Святочно прибрані бойки, бойкині, молодь — виходили на плях, прямуючи в сторону Гонівської гори.

І напті мандрівники вийшли на цей плях — та почали пісню, що в ній говориться про волю і проліт кулев, пісню, що нагадує наше минуле і кличе на змєг.

Всі знають її, знали її також бойки, бо теплими поглядами бітали мандрівників, серця їхні були одним ритмом із серцем дітей міста.

За гуртом мандрівників підбігала дітвора — захоплена пісню і поясок незнаних їм людєй.

А рівний, твердий хід кількох десятків стіп вибирав свій ритм — такт маршу.

Рідна пісня — на рідних просторах і між рідними.

З Болехова до Гопева — докинеш каменем, при доброму ході й години часу забагато.

Ось воно притулене до гостроверхої Гонівської гори, майже непомітне — своїми малими хатинами. При вході в село церковця, а недалеко ще менша капличка стоять наче вартові у стін величнього храму Марії, до на верху ясніє білістю своїх мурів.

Під церквою спочили мандрівники, присівши на довжелезні ялиці, що ними завалено придорожний рів. Гозди махнули папками та поважно, ліниво пішли дальше а молодь пристала до гостей. Як звичайно балачка

зійшла на загальні теми, на постану села супроти наїзника, на напті завдання. Болехівщина має свої традиції. Саме містечко — віком старе, ще з княжих часів неоднє бачило, було свідком боярських затій, тудю пробірався пулікою Тугар Волк з татарюк в Тухольщину, тут вітає дух Довбуша, відбуваючи свою мандрівку до Пе-

бой-
сь-
ню,
на-
ами
ітой
піс.
й
ді й
йже
я, а
ього
і
та

чер-Бубнище. Наш Легіон Усусусів приймав тут в 1914.р. свій перший бойовий хрест, недалеко звідси й гора Ключ- свідок слави Усусусів там і їхня могила, мета мандрівок молоді, передусім пластунів.

Куди не глянеш, чого думкою не заторкнеш, усе рідне, нади- хане згадкою століть.

Болятень гора стрімко пнеться до неба а над нею хрест й благосло- вення Богоматері.

Скільки уже соток літ топтали до неї палики тисячі прочан, а скільки молитов заслухали старезні смереки.

Мандрівники вільною ходю підходили крутою доріжкою на верх...Зближалися до ціли своєї мандрівки, молодь за ними, бо і їм тудю дорога.

Стрімко, серпентиною встало вузенька доріжка від підніжжя аж на верх; возом так легко не виїдеш. Здовж доріжки фігури й хрести. Уже біліють мури монастира і брама відчинена. Набожний спів тисячів і гра красок бойківської нощі надають тим образам якогось чару та побожного надхнення.

Мандрівники пірнули у море людських голів і зєдналися із ними в молитві.

Служба Божа добігла до кінця, тепер впади занепаді із надпрестольної стіни в церкві, а з чудесної ікони глянула на лю- дей Божа Мати

І церква і площа перед нею і довкруги церкви - аж до брами й мо- настирських будов заповнені людьми, що молилися навколішках.

Ця хвилинка молитви- хвилинка молитовного в поту і зід- хань, -була хвиля найзильніш підданням пошести-погани -Царниці Укра- їни, опікунці обездоленого народу, що цілими століттями борося за своє існування. Бо... у найважчих для себе хвилинах він з орта си- лою Госпівської Матінки з великою вірою у серці і там нахо- див упоко- єння і віру в свої сили і надію, що прийдуть кращі дні.

Тому Госпівська гора для Галицької землі - уже з дав- ніх літ- стала студнею для черпання нових і нових сил для життя й відержливости навіть у найзильніш тяжких хвилинах.

Вже стояло пізнє пополудне - як мандрівники зібралися в одній з монастирських келій на вечеру - та слухали оповідання одного з ченців о.Василія - про Госпівську гору, про повстання чудотворної ікони та велике прилязання і любов до неї нашого народу І вони тут прийшли як прочани, щоб зложити дяку за Божу опіку в літах війни.

Мандрівники - старі, бувалі пластуни нагадували собі свої дні "ясного сонця", коли над Соколом, в Бубниці, на Остодорі лопотіли пластові прапори, коли пластова пісня буяла на вер- хівях карпатських лісів - розповідала про молодечі мрії і змагання за "красу і силу".

Завтра ждала їх нова мандрівка на гору Ключ.

.....

Згадку про цей ясний день я вигребав із кошмарних спо- минів днів війни - для молодих друзів, щоб згадали Рідний Край!

Він

Веснянка

М. С-р.

Весно, алмазе наш єдиний
З ланів розгари і дощ
О чую, чую зор нестерпимий
І бунт братів, і виклик болю.

Та всеж туди, де дим на нивах
Глянуть з чужини мої очі
Туди летить мої поради
Туди вертатися я хочу

До рік твоїх в долини й гори
В ліси глибокі, та спілучі...
Диглюся зором, летим зором
На прихід помсти неминучий.

+ + +

Прийми мене із піль далеких
Із піль чужих-з огнем моїм...
Прийду крізь бурю, дощ, крізь клекіт
Прийду до Тебе-блудний син,

Та віддаль мачить, розгаряє
І вітер-сонячний наказ...
О рідний краю, любий краю
Прийми мене це раз!

бой-
сь-
ню,
ча-
и
ой

Шевченківська
батальйон

Щороку святкує український народ Шевченкові Роковини в різних формах, величає пам'ять великого поета й цим сповняє його останню волю.

Щороку брав я участь у тих святкуваннях чи то як виконавець програми, чи як глядач. Після кожного такого святкування я переводив його підсумки, старався вишукати те нове, що його ми з Шевченка навчилися, чи пізнали. Різні думки були в мене після цього, але досі не можу забути одного шевченківського святкування в незвичайних умовах, влаштованого пластунами одного ремісницького куреня в часи найбільшого політичного утиску українців на західно-українських землях. Я випадково потрапив на це Свято і ніколи цього не жалував, бо такого свята не доводилося мені більше бачити.

//////

Наше місто ставало з кожним днем свідоміше. Молодь вела перед у всьому, а головне пластуни ремісницького куреня не давали спочиву ніякій установі чи організації. Цей курінь був недавно заснований, але завдяки незвичайно ідейній курінній команді, та молодому звязковому, курінь випередив у пластовій роботі всі інші пластові одиниці нашого повітового міста.

Одного березневого дня зустрів мене курінний цього куреня і просив, щоб я пішов в найближчу неділю з куренем на прогульку, присвячену святкуванню Шевченкових Роковин. Я радо погодився й став приготуватися до цієї першої весняної прогульки в цьому році.

Прийшла неділя і я зараз в годині 7-ій ранку пішов у повному виряді на місце збірки.

Курінь стояв уже в повному складі, готовий до відходу. Мені здавалося, що вони тільки чекали на запрошених гостей, що як це в нас звичайно буває. ^{спізналися} Вони всі були на місці й ми вирушили в дорогу. Пластуни співали, гості підтягали за ними й плутали маршовий крок. Але це

зовсім не поспало гарного веселого настрою, який не покидав молодого людини в часі брудкування дерев на провесні. В половині дороги поділив нас провідник прогульки на дві частини. Одна пішла приготувати місце для табору, побудувати його, а друга частина мала цей табір порядком пластової гри відшукати і здобути. Я був з другою частиною.

Ми, переїжджаючи пів години, рушили на підбій табору.

В густому лісі розсипалися хлопці й оточили те місце, де мав бути табір. Уважно дивилися за слідами попередників, не минали ні одної дрібнички, яка допомагала б їм знайти правильний шлях до "ворожого табору". Посувалися погли вперёд, замикаючи щораз тісніше перстень навколо цієї волани з табором.

Нам не пощастило, бо всіх, що наступали, забрали в полон "ворожі" стійки, даючи тільки гостям вільний вступ до табору. Та це зовсім не поспало настрою пластунам. Вони з великою увагою прослухали лекції теренознавства й зараз по обіді розбрелися по лісі, виконуючи теренові завдання.

Вертаючись з ліса до табору, нанесли галуззя й розложили ватру. А як сонце схилилося до заходу усталилися пластуни в чотирикутник і підпалили цю ватру з чотирьох сторін.

Полум'я лизало сухе пачиччя й не чіплялося його зразу, аж пізніше обняло погненим стовпом цілу ватру. Зникла купа хворосту, посередині стояв і ріс угору погненим стовпом, а кругом нього, як жреці стояли юнаки та повними молодими грудьми співаки "Заповіт". Їхні очі, задивлені в ватру, не бачили вогню, але могутню постать Тараса, що так як і вогонь ватри ріс, могутній і дужчав аж стався вогнем безмежної любови до України; вогнем, що запалив стільки поколінь до найвищої жертви для рідного Краю. Жар ватри відбився в очах юнаків, що не устами, але душою, серцем співаки незабутні Шевченкові слова. Сила, міць і віра були

в тому співі!

Мені тоді стало так радісно, здавалося, що це не один пластовий курінь, а ціла Україна співає цей Заповіт, що це всі українські люди в одній лаві складають Шевченкові поклін.

Тріщав весело вогонь, снузався насмом дим усе вгору, до лених зір. Після проспівання Заповіту, курінний говорив про Шевченка, його життя й його велетенську роль у відродженню України. Говорив просто, невишуканими словами змальовував велику постать поета, але кожне слово мало свою вагу, бо плило з серця.

Поліна догаряли, ватра пригасала.

Кругом ватри сиділи пластуни й гості й говорили про Шевченка. Кожен оповідав коли й як він уперше довідався про Шевченка. Це була найцікавіша частина ватри, бо з цього ми не довідалися нічого нового про Шевченка, але пізнали, як люди невчені, ледве грамотні відчували й зрозуміли великого Кобзаря.

Як сумерк окутав ліс ми погасили ватру й рушили додому. Морозний вітер щипав лиця і здержував віддих, але серця в радісному настрою билися в такт походу.

Ми відчували це добре, що Шевченкова ідея скувала нас ув одну цілість, поставила нас на правильний шлях до найвищого ідеалу, за яким тужать і за який борються ці покоління нашого народу.

Ми лишили за собою ліс і холодне поналище погашеної ватри, але в серцях палав вогонь, що загриває дух до льоту, до чину й просвічує темінь найчорнішої ночі.

В ухах нам брнули Шевченкові слова, виголошені біля цієї весняної ватри й відганяли всі інші думки, що тиснулися до голови. Здавалося, що темний ліс, що розступається перед нами, ясні зорі, що привітно моргали до нас і рлучка ріка, що пліла недалеко-шентали слова Заповіту "Поховайте та вставайте".

Минуло багато літ від тієї ватри. Розбрелися по світу пластуни ремісничького куреня мого рідного міста, але цей спомин не покидає мене ніколи. А може деякі з учасників цієї Шевченківської ватри, виконуючи поетів Заповіт, палять нові вогні в лісах Рідного Краю. Тим друзям плю мій привіт С К О Б !

Перо.

Відомий Якого Вражати Монструють

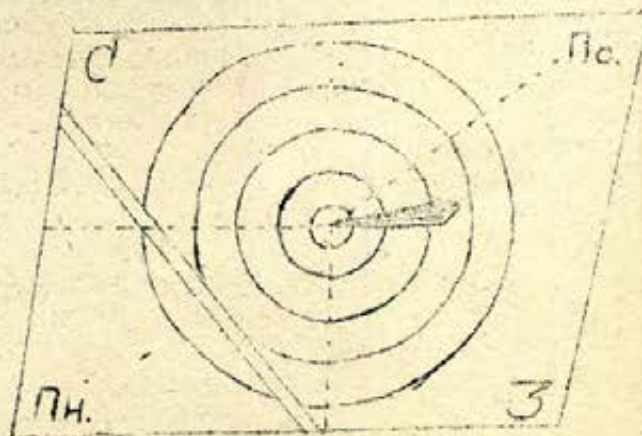
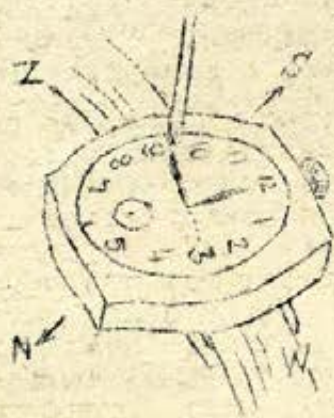
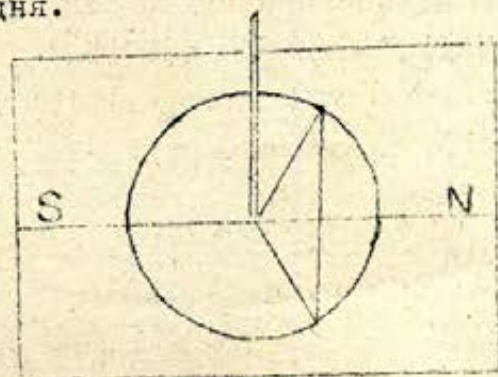
IV.ч.

половину, а напрям від осередка стрілок на одержану з поділу точку на дузі годинника в напрямом півдня.

Сонце піднялося понад верхи гір і своїм промінням озолотило ліси.

"Чуйний Брат", якому прийшлося мати стійку радісно повернувся до сходячого сонця і при допомогі годинника почав визначати південь.

Повернув годинник так, щоб мала стрілка була звернена безпосередньо в напрямі сонця.

До полудня ділимо цю віддаль по ході стрілки, після полудня - проти ходу стрілки.

Дугу між годинною /малою/ стрілкою і 12-ю годиною поділив на

До "Чуйного Брата" підходить "Ці - куші.

кавий Брат" і по короткій балачці починають визначувати гномон. Вибрали освітлене місце на поляні, вбили вертикально паличку, щоб ловити по мітих момент і застряли найкоротшої полу денної тіні, навколо гномона отписали кілька концентричних кіл та зазначили схід сонця.

Це є простий прийом спостереження, при допомозі якого можемо виготовити сонячний годинник.

Рання руханка-збірка-співання.

"Буйного Вітру Брати" залишили чергових і пішли оглядати тайну лісової гущавини.

Поляна була замкнена чагарником, небо лісовими кущами, за якими простягався деревостан лісових величнів.

"Буйного Вітру Брати" увійшли в ліс, цікаво придивлялися до рослинності, що ледви підросла від землі. Її творять мохи, стрісники, прості різніх дерев та інших рослин, якісні гриби й бактерії. Це низовий поверх.

Деякі вищі поверхи займають ці рослини, яким потрібна є вологість а не світло, це є панівна форма. Деякі дерева намагаються до- рости до панівної форми і вони тро- рять собою пригнічені, або приглу- пані форми.

Рослини живуть самотньо, або у гурті з іншими рослинами того само- го виду, або різних видів. Скупчення рослин, що мають однакові життєві вимоги, заселяють, звичайно, якусь площу з відповідним для них під- сонням.

Вони наглядно бачили боротьбу дерев за своє існування, за кращі умови життя.

Панівні форми владно володіли над іншими, виправляючись промінням сонця. Внизу молоді чекав на свою чергу.

"Цікавий Брат" розповідає Бра- там про вік дерев і як розпізнати його.

Його визнаємо:

а/ з записів

б/ випитуючи старих людей

в/ лічення лісовуругів на пнях, перетинів гілляк у спількових де- рев.

До них належать багаторічні зе- ле т.зв. билини, панороти й махі

Рослини першого й II-го повер- ху творять т.зв. підпиття лісу.

1. мохи, 2. підпиття, 3-4. підлісок, 5. низькі дерева, 6. середні дерева, 7. лісовий намет, 8. найвищі дерева,

Схема побудови міпаного лісу.

1. мох, 2. приземкувате зілля, 3.-4. високі билини й куші, 5. пригнічені і пригнуті, 6. середні дерева, 7. високі дерева, 8. найвищі дерева,

Середній шар, це підлісок, який складається з лісових ку- щів. Над ним маємо деревний по- верх, що складається із самих де- рев, які своїм верхів'ям тво- рять т.зв. лісовий намет. Дерева, що входять у склад намету, це т.зв. панівні форми. Деякі ви- ростуть ще вище та творять т.зв. рослини, або фітоценозні угру- пуння.

Усі скупчення лісових рослин укладаються поземними шарами, або т.зв. поверхами, відповідно до віку і висоти окремих видів.

"Буйного Вітру Брати" маю- дують далі чагарниками. Вони мали змогу краще приглянутись деревостанові, який вирізнявся сво- єю густотою та зімкнутістю.

= = = Або.

ЗА КРАСУ

ТІЛА І ДУХА

Сильним та могутнім є лиш
той народ, який має сильну
й здорову, до найвищих зма-
гань підготовлену молодь.....

Кожний хоче бути гарний - сильний тілом та гар-
ний - добрий душею.

Се гарна душа і сильне тіло творять оце красу людини, цей
ідеал, до якого йдуть змагання століттями.

Поняттям цієї краси - зображена сила та її доцільність і спів-
гармонійність цих сил: духовної і фізичної.

Фізична культура дає можливості виробити, збіль-
шити фізичну силу та випробувати гарт духа, зміцнити волю.
Вона розвиває, скріплює - здоров'я, силу, звинність, ско-
рість, загартування, відпорність організму на хвороби, -але
скріплює також бистроту в реагуванні на явища оточення, від-
вагу, рішучість, витривалість, зарадність.

Саме ці неухідні частоти складаються на формування харак-
теру у молоді, яка має бути сильна тілом та багата душею.

Тому розвивайте, плекайте фізичну культуру, щоб
життя не зустріло вас невідготованими.

Яр.

Вправляймо хід.

Х і д, як один із основ-
них способів руху людини, спри-
яє розвитку в и т р и в і -
л о с т і. Особливе значення
має хід для мандрівництва та

воєнних заходів. Такі види ходу:
як хід найпростіший, хід з обти-
женням, хід з орієнтуванням за
картою і бусолею, або ще інші ро-
ди ходу, прекрасно підготавлиють
молодь до більших трудів, загарту-

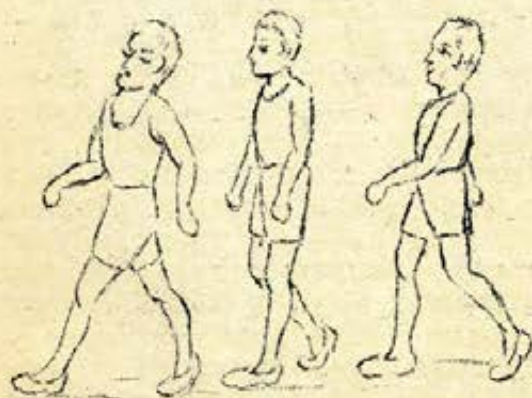
-тують її та вчать життєвої зарадності.

В легкій атлетиці розрізняємо два роди ходу :
1.хід по легкоатлетичній доріжці : для мужчин 3,5 і 10 км для жінок : 1,2 і 3 км.
2.хід "навпростець" : для мужчин : 15,20,25,30 і 50 км., для жінок : 3,5,10 і 15 км.

Основними способами ходу є :
а/хід маршовим кроком,
б/хід спортивним кроком,
в/хід пригнутим кроком,

Хід маршовим кроком.

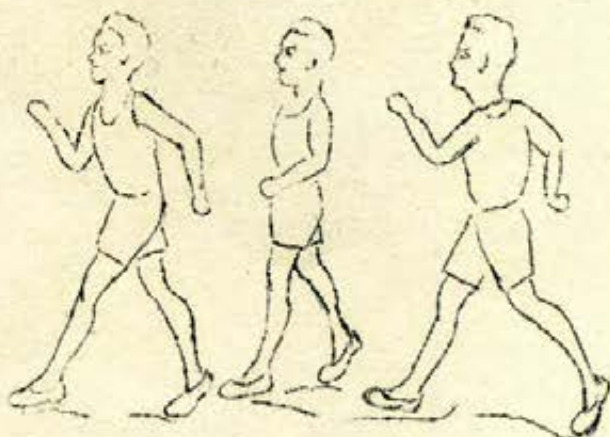
Тулуп і голову держати прямо, рамена ненапружені, праці рук і ніг попеременно: ліва нога, права рука і навпаки. Треба старатися ставити ступні ніг рівнобіжно, або з дуже малим відхиленням назовні. Довжина кроку приблизно 75-80 см. Віддихаємо носом з ритмі : що третій, або четвертий крок.
Виправляти такі похибки: коливання тулуба, записокі підноси тулуба вгору.

Хід спортивним кроком.

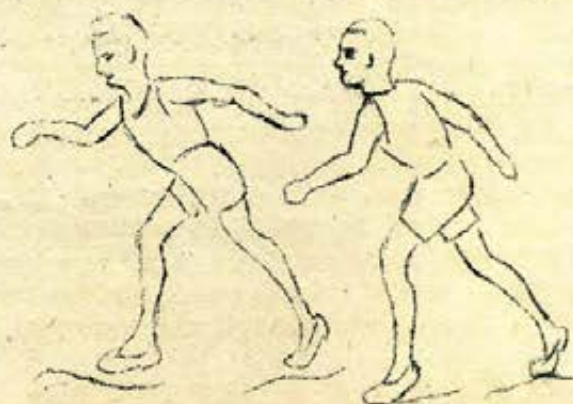
Тулуп більш прямий, а голова злегка піднята. Руки зігнуті в ліктях під гострим кутом, децю відхилені набоки, виконують перед грудьми по перехресних лінійх - ритмічні рухи. Ноги ставити м'яко, зразу на п'яту, а після на носок. Тягар тіла переносимо на вимахову ногу вперед. Стопи ставити рівнобіжно. Довжина кроку довільна. Ритмічний віддих носом.

що третій крок. Опанування техніки спортивного ходу полегшує значно вивчення всіх родів бігу.

Хід пригнутим кроком.

Різниться значно від попередніх - великим похиленням тулуба та голови вперед. Задня нога як при випаді вперед, цілком випрямлена, після чого, зігнуту в коліні, переносимо вперед і ставимо цілою стопою на землю. Стопи ставимо рівнобіжно до себе. Руки зігнуті в ліктях, переносимо попеременно, довгими зимахами. Цим ходом по-слуговуємося при похилій площі, або на дуже м'якому терені.

Підготовчими вправами є: прогульки, а далі біг, стрибки, метання.

Яр.

ІЗ ПРАЦІ КАРЛЬСФЕЛЬДСЬКОГО КОША.

Пластовий однострій.

В місяці люті зelekтризувала пластунів мила вістка: "одержимо однострої". З великим захопленням виготовлено Куреннями списки і передано Кошовій Команді. УНРРА виділа для нашого Коша однакові сорочки, чим зєднала собі прихильність молоді. Та це ще не все. Тепер пластуни /-ники/ мусять подбати про доповнення однострою.

Присяга ІV-го Пл. Куріння Юначок.

День 15.2. ц.р. пам'ятний для ІV-го Курення Юначок. В цьому дні три гуртки цього Курення зложили пластову присягу. О год. 8-їй рано відправлено тиху Службу Богу у великій таборовій залі, яку служив о.Смик, пластун сеніор. Проповідь виголосив о. Тарнавецький, гімнаст., пл. сеніор. Усі чотири курені карльсфельдського Коша і гнізда новаків взяли участь у Службі Божій. Були також приязні визначні пластові діячі і відпоручники Команди С.У.П.Б. та гості, батьки пластунів. 18 юначок станули перед престолом, щоби вислухати Служби Божої і прийняти св. Причастя. По закінченні Служби Божої юначки склали на руки Кошового "заяву" а після "Обіт" праці в Пласті. Виструнчені пластові ради уже в пластових одностроях та поважні слова "Обіту" зробили враження на приязних. Таких хвилин не забувається. Прихильниці-одержали пластові хустки-перну пластову відзнаку, вони уже тепер учасниці. ІV. Куріння стоїм одержав тверду основу для своєї праці. Кім усталений в чотирикутник вислухав кошового наказу, яким 18-ть пл. прихильниць піднесено до ступня пл. учасниць, яким відмічено працю курінної ІV-го курення. По відчитанні наказу Кошовий здав звіт одному з визначних пластових діячів.

ІІ-ий Куріння Юначок при праці.

Тепер дуже зайнятий підготовкою до І-ї пл. проби, яку має здати в березні. Щоденно вправляє ранню руханку й часто улаштує прогульки до поблизького ліса, щоби навчити мандрівництва. День уродив патронки куреня Лесі Українки відсвяткував куріння

сплаточним спадом в дні 26.2. ц.р. і курінним сплатом в дні 3.3., що його підготував гурток "Колоса". Гуртки ведуть переписку з позамісцевими пластунськими осередками. Гурток "Молки" виготовив гарний альбом для гонимих перелітних пластунів. Пластунки двох перших гуртків "Чайка" і "Проліски" здали успішно матуру і приступають знову до активної праці курені.

З ініціативи гуртка "Олень" перевозять курців підготовку для зникнувших ляматі свого патрона Т. Мотченка. Різночасно йде підготовка до нової чл. проби. Деякі члени куреня мусіли від праці відійти, тому що не були в спроможності подолати зап. даним і Платі.

Зобов'язати дати про себе звіт до "Скоба", тому про його працю маємо дуже точні відомості. Враз доцільно сильно занятий підготував до 1-ї і 2-ї пл. групи. Рурток "Лис" здає частину і відновлює працю.

Дня 7-го березня відвідав наш табір Голова Українських Об'єднаних Допомогових Комітетів Америки й Канади - о.Кушнір. При брамі привітали його пластуни, а в залі табору Голова табору і відвідувачники усталися. Помілодні відвідав о.Голова пластогу дімину, де зібралася багато пластуни, до його щиро вітали і передали привіт зоконським братом-пластуном. Щирі слова похвали прийняли пластуни від о.Голови, а на ономин подарували йому пазубом із змичком, що відзначають життя керлюфелдського коза.

пластунів сесієри на двох східинах вистачило сформувати у стов-
му орієнтації і вибрати нову команду. Завданням команди є охо-
пити старше пластове братство для дальшої праці, щоб не за-
гинули спомини табору їх батьр. Завданням старшого пластового
братства є поєднати себе в праці для молодого пластового по-
ділля.

Остаточно оформила себе організаційно і поділила працю між трьома комісіями, однак натрапила на багато труднощів зв'язаних із виданням журналу. Всім таки слідуюче число журналу побачиться вже літографоване. Просимо передусім властунів соціалістів надіслати до редакції допомогу і поради.

Дня 12.8.н.р. відвідав настанову доміжку представник гр-кат. парохії у Франції, він праміє пластунам слова потіхи і розради у їхньому таборному житті.

З хроніки "Воскис":

Іх перша руханка...

Світало. Злітий місяць вперто
втікав все нижче за виднокопруг, зо-
рі почали гаснути: на сході не-
міло. Приходив ранок.

Саме тоді з усіх боків табо-
ру лісові темні постаті перокрада-
лись до великої таборної залі-
вонки: сходилися на їхню першу ру-
ханку. Бохний ішов наперед, по-
веселений та буркотів з просоння
під носом. Коли було на залі вже їх
кількох, то почали один одному "ви-
жувати" свої жалі, до їх спричи-
нила ця "проклята" подія, химерна
пригода оленячого роду, бо це гур-
ток "Олень" почав переводити тан-
ню руханку. Вона, а не іншого,
бо до школи можна би зізнитись,
вирила їх слід теплих упріс-
них коців та змусила тикатись по
великій, пустій залі. Говорили,
спирились, але всі до руханки
сталились, хоч у своїй "вовчий"
опозиції.

Таку пр немну розмову по-
робив їм курінний, що прийшов по-
решити руханку. Рухаємось з стої-
мо, падаємо, біжимо, піднімаємось -
а все на такти. Обличчя отратили
первісний вигляд, ніколи їдальні
бутиється проти ранніх нежаб та
подро обмурзує нани постаті. Вкін-
ці мукам кінець. Коли то на залі
збігав Орест. На запитання бідо-
лаха, що все скінчилось. Скоро стає
в рад впроти курінного, а коли
мозчанка перить від бо, то він з
просоння питає сусідів: "а коли ж
нічiamo руханку?". Жоден здугув
в собі сміх, а котрийсь збавив
йому з голяком йалли кавалок, и-
кий одлуків з пеліху замість
злазеного.

Від того дня минуло бага-
то часу, вошки ще змінилися.
Вироді до гаркять, але вже мен-
ше, Орест перестав спізнятиєсь,
а усі майже радо приходять на ру-
ханку, і то менш-більш точно.

Кажуть, що вошки попра-
вляються.

Воскис

Спомин учасників.

IV. Куріння мандрує.

Дев'яте лютий.

Погода? Дощ чи сніг - усе одно;
ніщо не змінить наших постановів.
Учні і учениці Учительської Се-
мінарії й пластуни III а пла-
стунки IV курення йдуть з Карльс-
фельду до Нортенкірхен на Цуг-
шпіце! Йдуть в гори, шукати кра-
си й радості, а як дехто казав,
спробувати сил своїх ніг.

Поїзд мчить.... і чисте по-
повітря, свіжий сніг витають нас
в місті світової Олімпіади.

Ми зайшли барак, призначе-
ний нам на нічліг. Але сніг-пуж-
кий і гарний робить нас, тож не
диво, що ми звели справжній бій
сніговими "кулями".

Молитва... Несеться пісня-
благання на хвилях чистого, ніч-
ного стору по горах ген до стіп
Ресавинського.... і нагадується
Рідний Край... Брати, Генерал,
Йлестові табори, пісні й спільні
молитви.....

Десяте лютий.

Руханка, біг і вправи. Невдин но-
сом перинає у свіжому, пухкому
снігу. По сніданні ми відвідали
місцеву церкву і на Цугшпіце.
---в дорогу.....

Йдемо на Цугшпіце! "Зубівка"
тягне нас усе в гору та вгору.
Спів, радість, залити зновняють
зміст подорожі "зубівкою".
Висідаємо на Шнефернергаз, -ви-
сота 2650 м. На гаємо часу. Пина-
ємося вгору й "О Господи" ідемо
"линівкою" ще вище.
Жартуй не жартуй-страх. Ану-ж
увірветься лива? Справді було
страху, бо наша Ірця думала, що
їде в долину.

Але зайшли часливо на най-
вищу гору: Німеччини-на Цуг-
шпіце, пили якої на висоті
2966 м., чешуть хмари. Тут мороз
-15 Ц., вітер, сніг. Побігали,
поспівали, побачили Мюнхенський
Аім, гарний хрест а з боку стрім-
ку прірву.

Сніг, радість, спів і поворот
до бараків, левчий апетит, спіль-
на молитва й солодкий по труді
сон.

Одинадцяті лютия.
У нас сьогодні багата програма й ми її консеквентно виконуємо. Відвідали англійський стадіон і прямуємо далі вгору до слазних печер. Тут справжні краса гір-скал. Вони нависають одна на одну й наче погрожують чи глузують з малих мандрівників. Але ці самі скали мають наче страх перед маленьким, потічком. Він бо безупину му-лить скалу-титана, прорізує глибоко його тіло та здоволено спі-гає переможну пісню, яка втихає аж ген далеко на рівнині.

Прямуємо далі вгору. Тут величезні льодові цпилі-стелектити то звисають, то вгору пнуться.

Гори? Ах? Які ви гарні, скільки таємних думок у вас!

І знову прямуємо вгору. Ідемо "линівкою" на гору "Банк", висока 1780 м. Тут пітер, що здається Вам схопить вас і понесе враз із сухими клаптами снігу. Робимо знимки і працюйте гори!

Прощай Цугшпіце!

Ця прогулька дала нам багато користи й розради. Ми пізнали й побачили багато речей, пізнали себе взаємно, набрали нових сил й здоров'я до праці. А вона нас жде і в школі і дома.

Гартуємо тіло, щоб дух здоровий був, щоб на поклик Батьківщини кожний труд не був нам за важкий.....

М.С-р.
пл.сеньор.

====Наша Матура.====

Перед матурою було багато страху. Цеж не диво! Цеж таке пито-ме й пластиве усім іспитам. Але наші абітурієнти держались міцно та до якогось часу. Один по-тінає другого, хоча самому було так чудно, пусто, холодно в душі. Кожного мучила думка а "може не здам". Матура почалась письменним іспитом дня 12.II. Математика зали-нила в мене досить прикрий спо-мин, думаю, що в багатьох інших також.

Але зкінці перестало нас все цікавити, лиш проблема Венери

була для нас актуальною темою. Що буде з нами як зіткнеться із землею. Як будемо летіти у зсвіт?

Але сенсація скоро минула. Ми вернули до нього передма-турального настрою.

Устну матуру почали майже виключно пластуни й зробили добрий початок. Здали її. За ними пішли й інші.

Тепер нам трохи дивно, як ба-чимо, що товаришки й товариші ман-друють з книжками в школу. Дивно нам, бо вже звикли до школи й малої деревляної лавки.

Але нас жде праця, праця над самим собою, щоб доповнити усе, що нам війна вкрала, щоб стати до праці в Пласті і вкласти в його будівельну роботу своїх кілька це-голок. Отже до праці.....!

Шум.
пл.учасник.

Ватра І.пл.Куреня

16.березня влаштував І-ий пл. Курінь Юнаків ім.Бугуна першу ве-сняну ватру з нагоди 7-их роковин проголошення самостійности Срібної Землі.

На площі ватри зібралося бага-то таборитів і цілий кіш у повному складі.

Хорунжі винесли прапор і піднес-ли на машт. Підпалено ватру. 60 юна-ків в повних однострахах станули до присяги. Голосно й твердо прогомні-ли слова присяги. Неоднн прихвний вслухуючись у слова присяги мусів глибше призадуматися над її зміс-том.

Навіть вітер затих. Він слухав цих мужніх слів "Буйного вітру бра-тів".

Опісля виступали пластуни І.пл. Куреня з деклямаціями віршів та піснями власного укладу. Всі ці про-дукції виказали, що І.Курінь багато вложив праці в підготову цієї ватри.

Ватра погасала - гасли світла у вікнах таборових кімнат. Пустіла площа, де палала ватра.

Табор змовкав.....

Рість

Карльсфельд вшановує пам'ять
Т. Шевченка.

Ще ніколи в роках війни ми не святкували так гідно Шевченкових роковин, як тут в таборі. Приготування започатковано вже заздалегідь. На святкування призначено цілий тиждень в часі від 3. до 12. березня. Щоденно ввечері відбувались доповіді про Шевченка і Академії по-перемінно чергуючись між собою.

Дуже миле зробив враження виступ Народної школи. Більше як сотні маленьких шкільних дітей виконала бездоганно велику й складну програму. Учительський склад мусів вкласти багато сил при підготовці цього виступу, за що напевно вдячні їм батьки дітей.

В суботу дня 9. березня ввечері відправлено в великій залі паняхиду за душу Шевченка. Зала була набита прихильниками. Однак працювало те, що одну паняхиду правлено надто довго, так що на другу майже не остало часу й через те початок Академії молоді середніх шкіл значно був припізнений. У нас тяжко за точність.

Академія молоді середніх шкіл пройшла з гарним успіхом, передусім дуже добре підготований хор під вмілим проводом проф. Білого своїм виступом доказав нам красу і велич нашої пісні. Чотирьох малюнків доклали, також немало зусиль, бо справді вірно відтворили красками могилу Тараса, Дніпро й небо Рідного Краю. Образ великий закрив цілу стіну одної таборової залі.

Але вершком Шевченківських поминальних стала Велика Академія, що відбулась в дні 10. березня в полудневих й вечірніх годинах. Це був величний симфонічний Концерт, що зумів передати нам великі слова нашого Генія у величній формі. Виступ п. Руснака і вміле мистецьке керівництво проф. Пурка добули собі беззастережне призначення усіх, усіх. У такому виглядні творів Шевченка хвиля мусіли його пізнати й ці, що досі його замало знали.

Коли пишемо ці рядки, святкування проходять даліше-для шкіл, для робітників Б.М.В.

+ + +

Новацьке свято.

Дня 3. березня наші найменші прихильники Пласту зложили своє перше приречення. Складали його новачки й новачки обох новацьких гнізд.

На великій залі було багато прихильників, які зішлись на пластові святкування наймолодших. Новачки й новачки вмаширували на залю під проводом своїх гніздових і станули в рівних лавах до звіту. Гніздові здали звіт опікунці новацтва-членові Кошової Команди п-ї М. Стецюк, а вона передала його членові Команди СУПЕ.

Серед найбільшої тиші на залі звінко й голосно лунали слова приречення наших найменших.

Прекрасну промову-слово до новацтва виголосила п. М. Стецюк. Вони зворушили не тільки новачків чи новачок, але й всіх прихильників. В коротких словах змалювала вона як має жити пластун-новачок. /Але чи тільки новачок? прим. перепишувача/.

Пластою піснею - "Гей юнаки"... закінчено це, насправду, гарне свято нашого цвіту.

До наших дописувачів

Нас тішить, що не забуваєте про свій часопис "Скоб", усім твори-поезії Тараса Шевченка, та пишете йому чимраз більше різних статей, віршиків та дописів. Дещо подаємо :

Я.К. - Пластуни - Тарасові.

О, Велетню правди-грізний
для облуди,
Твої всемогучі мор громи
слова
И тепер пам'ятають пригноблені люди,
У бою за кращі України пра-
ва.
Мор блискавка ясна, що ріже
темряву-
Слова "Заповіту" освічують
плях,
По ньому ідемо й добудемо
славу
Ії нам дарує за правду -
наш змаг.

Вірн гарний, лег-
кий. Пишіть далі.

Л.О.-юн. III К.

Пластуни.

Гей, ми хлопці молоденькі,
Всі в ряди ставаймо,-
Та підемо в чисте поле-
Пісню заспіваймо!
Там в просторах, в сяйві сонця
Будемо кріпитись;
Своє тіло гартувати,
Щоб волі добитись.

Филипович
гурт. "Калина" Ватра.

Зорана ніч. Таємничо шумлять дере-
за старого парку. На горі вирісо-
вується замок граф. Вальденштете-
нів. Падлає пластова ватра. Високо
летять іскри. Одна здоганяє другу
і лучаться в золоті нитки, які
звиваються немов чарівні ружики
і зникають у темряві ночі. Зда-
ється, що чути тупіт кінських
копит і брязкіт зброї відважних
лицарів, що вміли обороняти свій
край.
Довкола ватри стоять пластуни і
-нки карльсфельдського і нойбо-
ернського Кошів. Кожний гурток
дає якусь точку. Тепер співають
усі. Спочатку тихо, а потім хором
то голосніше лунає пісня пласту-
нів. Думки линуць в рідну країну,
до наших стін і гір."

Спомин короткий і змістовний.
Подано в цілості. Пишіть нам.

Мала Бджілка :

Спомин з Юссен.

пише про радісний день 15-го лю-
тня ц.р., бо саме в цей день ро-
на і інші пластунки зложили в
Карльсфельді пластоу присягу,
після якої була прогулянка до Ю-
ссен.
..... "Пізно вечорі прийшли ми
до "славиного" Юссена. В таборі

повно світла, чути спів, га-
мір: - це пластуни."
Дальше описує, як другого дня
походили вони по вулицях
Фюссена в сторону замку...
Чужинці з цікавістю дивилися
на них....
Спомин задовгий та вбогий зміс-
том.

Кот.Христі :

В "Нойбауерн"

пише про гору і замок граф.
Вальденштетенів, побудований
римлянами в У ст. де містять-
ся також гарна церква із ста-
рими образами....-Дальше пише
про духи, про криницю, що в ній
кидали засуджених злочинців...
Найгірше було з духами, бо во-
ни ма же всім ученикам тої
" виправи " снилися.

Читайте багато, перед-
усім короткі оповідання М.Воль-
фа та інші .

Кнапер нам пише :

- збудився я від голосу то -
варитки... і т.д.
Нажалі авторка не подала на -
віть назви свого спомину.
Забгато вживає дієприкметни -
ків.На майбутнє радимо оминати
тої форми, а також не забути
подати назву оповідання.

Моні.

На стійні.

Темним патром зависло нічне
небо над землею.Навіть і ця
ясніша смуга, що до недавня
престягалася над долками шпи-
лами на заході, й ця зникла.
На землю тихо зішла ніч.До
самітної сосни на горі Ключ
притулилися два патра.А перед
ними над приващою патрою
висів на трьох жордках козан.
Деякі жарючих головок ки -
дало легке, багряне світло
на лица юнаків, що сиділи дов-
круги патри.....
Біля патри залишився лиш о -
дин молоденький пластун - стій
ковий.....

Повільно проходив час, години
плили за годинами.

На горі простягнулися довгі
тіні, а коли місяць сховався за
хмарку із цих тіней виросла ст-
рунко-висока постать.Непомітно
наче дух линула до пластуна.
І в тиї ночі, в темному попу-
мі вікорічних дубів почувся го-
лос: "Я дух героїв, що тут на
цій горі не пожаліли зложити жит-
ти на жертівнику Вітчизни.Я прий-
шов, щоб вказати ціль і шлях.
до якої треба стреміти, яким тре-
ба йти."

Постать підняла руку в гору і
на обиді темно-синього небоскло-
ну завилися лави дружинників.За
муром червоних щитів стояли заку-
ті в залізо лицарі.Свід сталевих
теломів споглядали грізні облич-
чя.Вони зникли у пітьмі ночі,
але за ними морем пливло козацт-
во, з бунчуками та прапорами.
Ген-ген далеко на розбурханих
хвилях доганяли чайки галери.Ви-
гуки: "слава!" змішувалися із
галасом серед заналу боротьби.
Але в тім менті гора стремилася
наче вульканом від сильних гар-
матних вибухів.І нова зима.....
Змагання стрільцтва....Коли роз-
віявся дим - на обиді свіжі мо-
гили.....Пластун наче зов-
мор.Здивованими очима глядів на
картини, що пересувалися перед
ним.А постать зіткнула його спо-
вн рукою і зникла.Стрепенувся
від дотику юнак.....А розсмія-
ний місяць дивився у вічі пласту-
нові.Нічна тиша царила на горі
Ключ

Спомин гарний, од -
нак треба би ще його спростити.
Писіть і присилайте нам свої
присі.

- -

ПЛАСТУНИ!

НЕ ЗАБУВАЙТЕ,ЩО

" С К О Б " є журналом

ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА! ЧИТАЙТЕ

СВІЙ ЖУРНАЛ І ДОПISУЙТЕ ДО

НЬОГО!

! ! !

Де гірські хрустальні води —

Хто з пластунів не знає петруга? З тією рибою, особливо знайомі ті пластуни, що жили чи перебували у рідному краю на Підкарпатті.

Бо на Підкарпатті течуть хрустально чисті ріки й потоки, — а петруг між рибами аристократ: любить гірську чисту воду, боруни і пеліт, в якому грається, перескакуючи з хвилі на хвилю.

А коли ізза гір вийде ясне сонечко і стане золотити верхи, доли, блакить і смарагд гірських вод, тоді звернете темно-зелені, смагли хребти риб, що бистро мугають в осяяних сонячним промінням водах.

Це петруги — хижак гірських потоків. Знає їх наш лемко, бойко і гуцул. Попрад, Ліниця і Опір, оба Черемони з допливами чи врістті Прут і другі потоки та ріки — це житла тієї вюнкої риби.

Коли приглянемося до шкіри петруга то звернемо, що вона незвичайно гарна, поцяткована золотими, чорними й червоними цятками. Профіль голови тієї риби лагідний. Але коли відчимо її рота то видко сильні та гострі мов шпильки зуби. Бо петруг хоч з виду лагідний, та всеж хижак, так як "дадько цу — пак" у низинних ріках.

Однак пропу без опередження: в природі сильні — ший перемагає слабого. А петруг повинувся тільки законам природи. Він їсть комаху ну ірибу слабку від нього.

Одигаюсь в убрання сіро-зеленкової краски, таку саму сорочку і кашкет та в добре товщом насмазовані чоботи. У руки беру кий з бамбусової трощі, вудку з прозорої жилки до якої кінця прив'язані у малих відступках штучні мухи: зелена, переткана золотом ниткою, попелиста з червоним животиком і третя чорно-жовта. Під животиками тих мух ледву помітні гачки. Все це англійський виріб.

Але навіть сірозеленого одягу? Чавідо тієї маскарadi? - А так, це конечно діло! Бо петруг це хитрун: нирнувши в воду він бистро спостерігає кожну ясну чи білу краску і від неї втікає. Треба так одягтись, щоб він мисливого не помітив.

-Он там на скруті скочив в повітря гарний петругок, величини яких 35 см. - Суди направимо вудку з комахами. Віжуча вода підкидати-ме мухами, петруг на них скочить, ковтне й готово.

Або полювання на петруга у "нічниці". Це вже не те елегантне полювання "на вудку". Спіймани, малі рибки перетягнемо неживі через гачок, прикріплений до сильного шнура. На шнурі тягарці з оліва. Таких "нічниць" ми наловили ввечері здаєж берега ріки з тузин. - У цьому місці виходять ніччю на хир великі петруги. Звичайно ковтає такий "добро-дій" рибку з гачком і також - готово! Ні ззад - ні вперед. Пливе такий петругище під водою, к ламутить її, хоче свою добычу понести далі, - а тут кріпкий шнур не пускає. Уто - мився. - А рано-вранці нам мисливий має готову добычу. Без великої праці і поровтоми. Але і без емоції мисливого.

Або як на річці Лимниці біля Підлютого буває часом повінь. Яка це втіха для нас молодих, витягнути петруга "на черв'яка" - чи при березі ріки - чи з жовтого, тихого плеса біля компів.

Цікаво, що в Черемомі ловиться петругів мало. Напі гуцули з Крикорівні чи Жайного не рідко вибиралися ніччю на головатицю, рибку подібну до петруга, тільки від нього більшу, чорно-цятковану. Полювали на неї на човні, з гарпуном у руках, при горючих смолоскинах.

Найбільше петругів я ловив у Лимниці біля Підлютого і в Пістинці біля Зенор, коло Косова.

І хоч як спритний і розумний петруг - то все таки дається він спіймати руками. Це тоді, коли він є під каменем, у норі. Одною рукою замикається отвір нори, щоб не втік, - а другою водиться легко по хребті петруга - аж до його зяві. Петруг думає мабуть, що це до нього стирає камінь і не порушається. Дійшовши до зяві - їх стискається моментально і видобуваємо рибку на поверхню.

Ловля петруга в сак чи на трукту - це вже не спорт, але нищення риби. В часі обох світових воєн знищено чимало цієї вляхотної риби від ручних гранат.

Одинока правильна доля потрупає до нас буд-
ку, і в час дозволений мисливським календарем.

Сьогодні, ми пластуни на омівній стріча-
ємо скрізь, у цілій Баварії, а то й у підніжжі Альп потоки
і ріки, а навіть штучні ставки з тією рибою. Це свідчить про
зрозуміння господарських потреб людності, яка використовує
кожну спробу побільшити свій природний магазин продуктів.
Бо різне господарство це один із допоміжних чинників різни-
чого господарства.

А при цьому нагода до дихотного, мислив-
ського спорту, де людина наближається до природи, її підгля-
дає, від неї учиться всіх правил і тайн, очаровується її
красою.

Я.Грин.....

пл.сеніор.

+

+

+

ГОТУЙСЯ ДО МАНДРІВКИ!

Ось-ось пробудиться земля й укриється килимом трав і квіток.
Оживиться поле й ліс, залюдниться гнізда птичок молодим поколінням.
Заговорить до тебе, юначе, простір і покличе до себе на мандри. Не
засиджуйся в хаті тоді, не лінуйся піднятися з постелі, не бійся холод-
ного ранку, що овіжість дарує твоїм думкам, силу та пружність моло-
дим твоїм мязам.

Як усміхнеться ранок весняний, як розсиплеться бризками
сонце, як повіє леготом ласки подих нового життя, тоді виходи з за-
душливої хати, покидай муравлище людей і шукай у мандрівці пригоди.

Гей, на обріз, де небо землю цілує, над водою прудкої ріки,
на гірському скальному узбіччі, де сонце і вітер панують одні, шукай
відпочинку твоєї душі і перепон тугим твоїм мязам.

Готуйся, юначе, до мандрів! Тебе кличе простір і бурхли-
ва ріка і праліс дрімучий і шпилі стрімких, гордих гір.

- . - . - . - . - . -

ПЛАСТУНИ! ГОРИ, ЛІСИ, ПРИГОДИ КЛИЧУТЬ ВАС!

ГЕЙ ЖЕ В ДОРОГУ!

Розв'язки загадок з 4.ч. "СКОБ-"а.

Розбите коло: 1. куші, 2. косів, 3. калина, 4. коран, 5. ключ, 6. килим, 7. коліно,
8. котел, 9. Кума.

Вислід: Іван Чмола.

Зигзаг: 1. еліта, 2. Сиван, 3. Івася, 4. Маніч, 5. рабат, 6. олово, 7. пугач, 8. я-
гуар, 9. Сінок.

Вислід: Іван Богун.

Буква "Д": 1. Сократ, 2. олень, 3. льос, 4. Игор, 5. сак, 6. Об, 7. казан, 8. оса,
9. ре, 10. лан, 11. Лаба, 12. скоб, 13. халва, 14. султан.

Вислід: Ольга Басарабова.

М О Н О Г Р А Ф

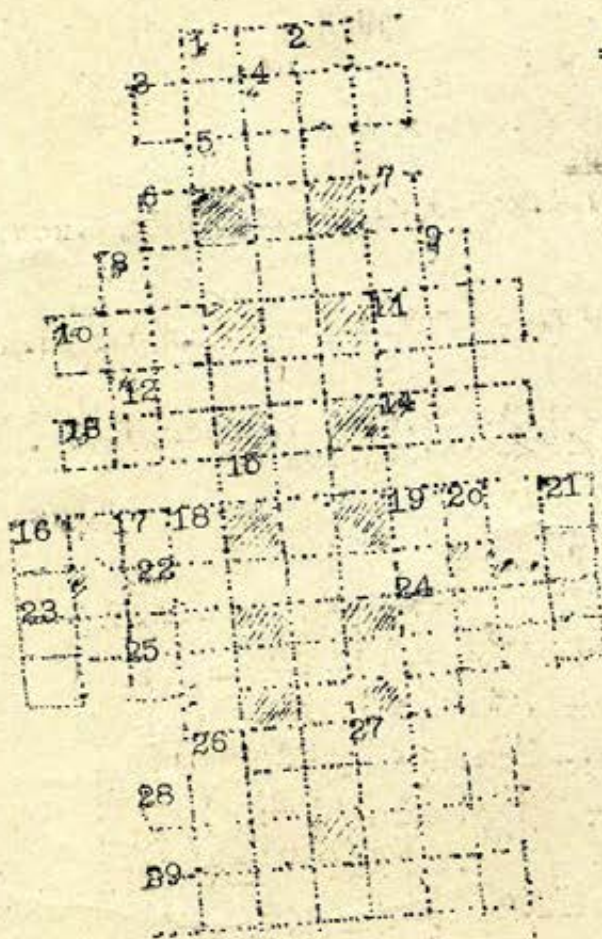
1		x		
2		x		
3		x		
4		x		
5		x		
6		x		
7		x		

8	x	15	x	21	x
9	x	16	x	22	
10	x	17	x	23	
11	x	18	x	24	x
12	x	19	x	25	
13	x	20	x	26	x
14	x		x		x

Слов:

- 1.металь /лат. назва/
 - 2.буває в колодязі
 - 3.нічний льокаль
 - 4.права притока Дунаю
 - 5.ініціали укр. війська з 1919-21 рр.
 - 6.кіргізьке село
 - 7.дієва особа з поезії "Степовий гість"
 - 8.підстава в посудині
 - 9.ріка в західній Німеччині
 - 10.стручкова рослина
 - 11.спортова відзнака
 - 12.твір М.Гоголя/інсцен.Старицького/
 - 13.грецька буква
 - 14.ріка в Малій Азії
 - 15.має кожна людина
 - 16.біла зброя
 - 17.одиниця праці
 - 18.ініціал Укр.Держ.з 17-20 рр.
 - 19.татарський вельможа
 - 20."що" в малих дітях
 - 21.забава
 - 22.тягове звіря
 - 23.комаха
 - 24.абісінський князь
 - 25.жіноче ім'я
 - 26.документ
- Букви на місцях хрестиків читані згори вниз дадуть назви чотирьох поем нашого поета - генія.

ХРЕСТИКІВКА Ч. I.

Поземо: 1.отруйний газ, 2.інакше
чоловік, 4.місто на Балканським
п-остр., 6.турецьке мужське імя,
7.рід риби, 8.мужське імя, 9.ріка
в Франції, 16.сваха, 17.житло пус-
тинників, ченців, 18.приряд до дов-
лі диких коней, 19.конечна част-
рі, 20.що має спортсмен добре роз-
винене? 21.острів на Середземнім
морі, 26.кїївський князь, 27.рід де-
репа

Поземо: 3.рід тютюну/як рослини/,
5.голова венецької держави, 8.спа-
ситель світа, 10.що росте часом на
деревах? 11.приряд до руханкових
вправ, 12.місцевість, знана з істо-
рії Греції, 13.простір поля, 14.па-
ховий термін, 15.число, 16.зброя
"смерті", 19.відчувається при їжі
чогось доброго, 22.купілена місце-
вість на Україні, 26.жіноче імя,
28.реформатор церкви в зах. Євро-
пі, 29.резиденція одного з наших
гетьманів.

Розвязки просять присилати на адресу Редколегії найпізніше до
15. квітня. Нагороди в книжках і письменному приладді будуть ви-
льсовані.

Удмурт

Карльсфельд.
Кіш-рухастья!

Пластові вузли
в практиці

"Лиси" на манд-
рах.

З М І С Т :

Стор.:

1. В ТАРАСОВУ НІЧ - вірш - написав А.Гарасевич.....	3
2. У ШЕВЧЕНКОВІ ДНІ - вступна - написав Перо.....	4
3. НАШ ШЕВЧЕНКО - в пластової хроніки.....	6
4. І ТУТ, І ВСЮДИ - вірш - Тарас Шевченко -.....	8
5. ПРОВЕСНА - написав Ор.....	9
6. ВЕСНА - вірш - написав Я.К.....	10
7. ПО РІДНОМУ КРАЮ - НА МАНДРІВЦІ - спомин - нап.Він.....	11
8. ВЕСНЯНКА - вірш - написав М.С-р.....	14
9. ШЕВЧЕНКІВСЬКА ВАТРА - спомин - написав Перо.....	15
10. БУЙНОГО ВІТРУ БРАТИ - спомин - написав Або.....	18
11. ЗА КРАСУ ТІЛА Й ДУХА нап.Яр.....	20
12. З ПЛАСТОВОЇ ХРОНІКИ	22
13. ДО НАШИХ ДОПISУВАЧІВ	27
14. ДЛЯ НАУКИ І РОЗВАГИ.....	29
ДЕ ХРУСТАЛЬНІ ЧИСТІ ВОДИ - спомин - нап.Я.Грин.....	29

- . - . - . - . -

НАША АДРЕСА: Карльсфельд табор УНРРА тім 125, Пластова домівка.

